

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et. Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **Ing. P. Š.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2022, č. j. 037269/2022/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce je vlastníkem pozemků parc. č. st. XA a parc. č. XB, v katastrálním území X (dále uváděné pozemky se nacházejí v témže katastrálním území), které jižně sousedí s pozemkem parc. č. st. XC vlastněným M. H. (dále jen „žadatelka“). Na tomto pozemku žadatelka postavila stavbu přístřešku venkovního parkovacího stání, který delší stranou přiléhá k cihlové zdi na hranici pozemků žadatelky a žalobce (dále jen „stavba“ nebo „přístřešek“), aniž by si předem opatřila povolení Městského úřadu Veltrusy (dále jen „stavební úřad“). V následném řízení však byla stavba dodatečně povolena. S tím žalobce

nesouhlasí. V tomto rozsudku soud na základě podané žaloby řeší zejména to, zdali stavební úřad řádně zjistil skutkový stav, zda přístřešek nezhoršuje poměry na pozemcích žalobce a zda není zdrojem nepřipustných imisí.

Průběh správního řízení

2. Dne 10. 6. 2021 požádal žalobce stavební úřad o vydání zákazu pokračování ve stavbě na sousedním pozemku parc. č. st. XC. Žalobce upozornil zejména na položení několikametrového trámu přibližně 1 m nad hraniční zdi. Průběh prací doložil fotografiemi.
3. Stavební úřad vyzval dne 17. 6. 2021 žadatelku k bezodkladnému zastavení prací – rekonstrukce kůlny/svince. Již 22. 5. 2021 byl totiž e-mailem informován, že žadatelka takovou rekonstrukci plánuje. Následně stavební úřad uskutečnil dvě kontrolní prohlídky (odděleně se zástupcem žadatelky dne 22. 6. 2021 a žalobcem dne 28. 6. 2021 z důvodu vyostřených sousedských vztahů), při nichž zjistil skutečný stav provádění stavby. Na základě učiněných zjištění zahájil řízení o odstranění stavby. Žadatelka ale dne 20. 8. 2021 požádala o dodatečné povolení stavby společně s žádostí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu.
4. V řízení o dodatečném povolení stavby žalobce uplatnil námitky. Tvrdil, že stavba zasahuje do jeho práv na nerušené užívání sousedních nemovitostí a že snižuje jejich hodnotu. Přístřešek má být využíván jako dílna a sklad. Mezi krovem a zdí vznikl otvor v délce 4,5 m orientovaný k oknům žalobcova domu. Tento prostor by mohl být zdrojem imisí (např. prachu a kouře). Pozemek žalobce je ze tří stran neprodyšně uzavřen. Jižní strana byla od výšky 1,75 m otevřená, bez imisí. Žalobce argumentoval i tím, že požárně nebezpečný prostor stavby zasahuje na jeho pozemek. Přístřešek nemá být v souladu ani s požadavkem na zachování kvality prostředí dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Namítal i neřešené odvádění srážkových vod a požadoval odstup stavby minimálně 2 m od hranice pozemků a snížení její střechy, aby nedošlo k odnětí volného přístupu vzduchu.
5. Dne 22. 11. 2021 se žalobce dotazoval, jak je možné, že stavební práce na přístřešku nadále pokračují, ačkoli nebylo vydáno stavební povolení.
6. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 29. 11. 2021, č. j. MUV-4106/2021/Jko (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jednak povolil výjimku z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť vzdálenost přístřešku je menší než 2 m od společné hranice pozemků parc. č. st. XC a parc. č. XA, a jednak stavbu dodatečně povolil. Dle rozhodnutí přístřešek navazuje na stávající dílnu a je zastřešen pultovou střechou, která se ve výšce 3,5 m napojuje na střechu dílny a svažuje se do výšky 2,1 m. Půdorysné rozměry parkovacího stání činí 4,7 m x 4,27 m. K námitkám žalobce stavební úřad mimo jiné uvedl, že se v dané lokalitě nachází stará zástavba s malými pozemky u rodinných domů. Proto žadatelka neměla možnost přístřešek umístit ve vzdálenosti větší než 2 m od společné hranice. Připomněl, že rovněž žalobce postavil garáž na hranici s pozemkem parc. č. st. XC. Žalobce nerozvedl, jakým způsobem má stavba zasahovat do jeho práva na nerušené užívání nemovitosti a ani jak snižuje její hodnotu. Tvzení ničím nedoložil. Účel stavby nevylučuje, aby v ní byly skladovány věci či byla užívána i jako dílna (obdobně jako v garáži). Žalobce neuvedl, jakých imisí má být otvor pod střechou zdrojem. Ze stavby otevřeného parkovacího stání bez vytápění a s řádným odvodem dešťové vody ze zastřešení žádné relevantní imise nevzniknou. Krokev nad částí společné zdi a v důsledku toho vzniklá mezera nezhoršují podmínky na pozemku žalobce. Sám žalobce si pozemek zastavěl garáží s průchozí chodbou o rozměrech 8 m x 4,7 m. Tím

si uzavřel volnou část pozemku sousedící s ulicí. Dále vysázel u společné hranice tují vysoké 4 m. Neprodyšné uzavření proto nezpůsobí krokův přístřešku ve výšce 0,7 m nad korunou cihlové zdi. V případě stavby nebylo třeba řešit požárně nebezpečný prostor. Není ani pravdou, že by stavba zhoršovala kvalitu prostředí (z pohledu žalobce je vidět pouze krokův z boku s taškovou krytinou). Na daném místě dříve stály stavby pro vepře a kůlny. Dešťové vody jsou odváděny na pozemek žadatelky. Stavební úřad uzavřel, že žalobce uvádí nepřesné nebo účelové námitky, aby zabránil jakékoli výstavbě na sousedním pozemku.

7. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil odvoláním, kterému žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) nevyhověl. V něm odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s nímž se ztotožnil. Dodal, že řízení o udělení výjimky bylo nadbytečné, neboť jde o stavbu, která je v souladu s požadavky zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a jeho prováděcích předpisů.

Obsah podání účastníků

8. Žalobce v žalobě podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) namítá, že v jednání stavebního úřadu nespátřuje nejvyšší možnou snahu zjistit skutečný stav věci, řádně se vypořádat s námitkami žalobce a žadatelky a nestranně a objektivně jednat. Při rozhodování byl stavební úřad mimo jiné ovlivněn účelovými nepravdami žadatelky, která svá tvrzení nedokládá. Žalobce dne 10. 6. 2021 upozornil stavební úřad na to, že žadatelka začala provádět na hranici pozemků stavební práce. I přesto, že stavební úřad měl následně dne 17. 6. 2021 vyzvat žadatelku k bezodkladnému zastavení prací, nereagoval na další upozornění žalobce ze dne 20. 10. 2021, že stavební práce pokračují.
9. Dále žalobce uvádí, že na jeho malém pozemku panují kritické poměry v důsledku toho, že ze tří světových stran je uzavřen zdmi. Dochází tak k výraznému zastínění a zavlhání stavebních materiálů. Žalobce proto nerozumí jednání žadatelky, která ze zbylé světové strany částečně zvýšila žalobcovu zeď dalšími cihlami a pultovou střechou pro garážové stání ve výšce 3,5 m – 2,1 m a v délce 4,5 m. Pro garážové stání je výška 3,5 m zbytečná. Provedené stavební úpravy a střecha o rozměrech 4,91 m x 4,27 m poměry na žalobcově pozemku zhoršují a omezují možnosti jeho využití. Stavba způsobuje další stínění a vlhnutí. Pozemek je otevřen závanu a slunci pouze z jižní strany. Aktuálně vnikající imise na uzavřený pozemek se drží na pozemku. Žadatelka již nyní konstatuje, že stavba nemusí být striktně využívána k účelu dle jejího názvu. Uvedená tvrzení žalobce hodlá doložit.
10. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření rekapituluje nosné důvody napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek, rozsah soudního přezkumu a ústní jednání

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, neshledal.

13. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. Dokazování soud neprováděl, neboť si vystačil s obsahem správního spisu, z něhož soud vychází [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117]. Ostatně účastníci řízení žádné důkazy k provedení ani nenavrhli. Žalobce předložil několik fotografií dokumentujících stav na místě a e-mailovou korespondenci upozorňující na provádění stavby. Ani těmito listinami soud dokazování neprováděl, neboť i ony tvoří součást správního spisu, jenž měl při přezkumu napadeného rozhodnutí k dispozici.
14. Žadatelka k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila úmysl vystupovat v řízení jako osoba zúčastněná.

Posouzení žalobních bodů

15. V projednávané věci bylo úkolem soudu posoudit, zdali stavební úřad řádně zjistil skutkový stav, zda přístřešek nezhoršuje poměry na pozemcích žalobce a zda není zdrojem nepřípustných imisí.
16. Soud úvodem předesílá, že soudní přezkum správních rozhodnutí se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v žalobcem určité a přesně stanovených mezích. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů (viz rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49).
17. Obsah, rozsah a kvalita žaloby proto předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).
18. V projednávané věci má význam též to, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se při soudním přezkumu hledí jako na jeden celek. Judikatura dovodila, že nejen odvolací orgán může napravit nedostatky rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, ale že mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, bod 14). Není proto na závadu, pokud žalovaný odkázal při vypořádání odvolacích námitek na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jestliže to na obsahově shodné námitky žalobce již reagovalo.
19. Na základě těchto východisek přistoupil soud k posouzení žaloby. Žalobce uplatnil v zásadě dva žalobní body. Ani jednomu však soud nemohl přisvědčit. Žalobce se totiž omezil na zopakování argumentace ze správního řízení, aniž by se mu podařilo relevantně zpochybnit závěry správních orgánů. Nebylo pak úkolem soudu, aby za žalobce vyhledával další možné vady správních rozhodnutí.
20. K první žalobní námitce soud konstatuje, že v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona je třeba vycházet nejenom z údajů uvedených

v doložené projektové dokumentaci, ale i z podkladů dalších, které umožňují ověřit faktický stav provedení stavby (např. stavebního deníku či fotografií; srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, bod 21). Právě proto je v řízení o dodatečném povolení stavby dle poslední citovaného ustanovení stavebního zákona ohledání na místě povinné, neboť stavebnímu úřadu umožní učinit relevantní zjištění o stavbě.

21. Stavební úřad těmto požadavkům dostál. Své rozhodnutí založil nejen na vyjádřeních účastníků správního řízení, ale též na zjištěních, která učinil při dvou kontrolních prohlídkách na místě stavby. Z vyhotovených protokolů lze seznat, že se stavební úřad seznámil se stavem stavby, který odpovídal i žadatelkou předložené projektové dokumentaci. Nadto účastníci řízení svá vyjádření dokládali i fotografiemi přístřešku (i ve fázi jeho rozestavěnosti). Soud má proto za to, že stavební úřad shromáždil dostatek relevantních podkladů pro své rozhodnutí a v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. Žalobce ani blíže nerozvádí, jaká konkrétní skutková zjištění stavebního úřadu jsou nedostatečná.
22. Soud nemohl přisvědčit žalobci ani v tom, že by stavební úřad v řízení nepostupoval nestranně. Prvostupňové rozhodnutí je řádně odůvodněno a věcně reaguje na každou uplatněnou námitku. Soud nezjistil, že by stavební úřad nekriticky přejal argumentaci žadatelky. V tomto ohledu není stavebnímu úřadu co vytknout. Žalobce opět nikterak nepřibližuje, v čem by nedostatečné vypořádání námitek mělo spočívat. Pouhý nesouhlas s odůvodněním rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, které lze přiměřeně vztáhnout i k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu).
23. Z žaloby je patrné, že žalobce je nespokojen zejména s tím, že žadatelka dokončila stavbu, aniž by jí v tom stavební úřad účinně zabránil. Z toho pak žalobce dovozuje neaktivní a neobjektivní přístup stavebního úřadu. Soud však připomíná, že předmětem tohoto řízení je přezkum napadeného a prvostupňového rozhodnutí z toho pohledu, zda správní orgány stavbu dodatečně povolily v souladu se stavebním zákonem (což ale soud zkoumá jen v mezích uplatněných žalobních bodů). Skutečnost, zda mohl stavební úřad učinit v průběhu správního řízení další kroky k zamezení dokončení stavby, nemá vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí, a proto je pro rozhodnutí ve věci nepodstatná.
24. Nicméně z provedené rekapitulace správního řízení lze usuzovat na aktivní a nestranný přístup stavebního úřadu. Ten totiž reagoval na podnět žalobce ze dne 10. 6. 2021 výzvou k bezodkladnému zastavení prací na stavbě, kterou vydal za několik málo dní (17. 6. 2021). Následně též bez zbytečného prodlení provedl kontrolní prohlídky na místě samém, na základě nichž zahájil řízení o odstranění stavby. To dle soudu vskutku nesvědčí o zaujatém přístupu stavebního úřadu. Jestli žadatelka nerespektovala výzvu k zastavení prací, je možné řešit v jiném správním řízení, zákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí tím ale není dotčena. Podstatné je, že stavební úřad se podnětem žalobce zabýval a vyvodil z něj patřičné důsledky. Tento žalobní bod proto není důvodný.
25. V další žalobní námitce žalobce brojí proti zhoršení poměrů na jeho pozemcích, které stavba vyvolá. Podle žalobce přístřešek zejména zvýší jejich zastínění a vlhkost.
26. Obecně k problematice imisí soud podotýká, že rozhodnou hranicí pro určení intenzity nežádoucích vlivů staveb na okolí (imise) je tzv. „přípustná míra“, kterou je třeba rozumět „míru přiměřenou poměrům“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2008,

č. j. 9 As 82/2007-120, nebo ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 As 174/2018-32, bod 27). Onu míru je třeba posuzovat vždy individuálně, a to s ohledem na místní poměry a konkrétní okolnosti věci (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011-131, bod 21). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou nebo druhově (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 39).

27. Stavební úřad dle soudu správně vyhodnotil, že námitky nepřiměřených imisí nejsou namístě, neboť žalobcem uváděné vlivy stavby na jeho pozemky nikterak nepřekračují přípustnou míru a nijak se nevymykají ustáleným poměrům v dané lokalitě.
28. Stavební úřad na stranách 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí popsal, že přístřešek byl postaven v lokalitě, kde se nacházejí rodinné domy s menšími dvory a zahradami. Například žadatelčin pozemek parc. č. st. XC vč. rodinného domu č. p. XD má výměru toliko 267 m². Garáže, kolny a přístřešky jsou proto umístovány na hranicích se sousedními pozemky či poblíž nich. Trefně přitom poznamenal, že sám žalobce si postavil poměrně rozměrnou garáž (o délce 8 m a šířce 4,7 m) rovněž na samé hranici pozemku žadatelky. Tím navíc žalobce přispěl k „uzavření“ svých pozemků, čehož se nyní snaží dovolat. Soud se proto ztotožňuje se stavebním úřadem, že samotné umístění přístřešku u hraniční cihlové zdi nevybočuje z typických místních poměrů. Poznámku stavebního úřadu o stavební činnosti žalobce pak nevnímá jako nepřipadnou, neboť pouze připomíná faktický stav v dané lokalitě, na němž se žalobce výstavbou vlastní garáže spolupodílel.
29. Žalobce pak dostatečným způsobem neodůvodňuje, jak by měl přístřešek přispět ke zhoršení poměrů na jeho pozemcích. Z projektové dokumentace a doložených fotografií se podává, že žadatelka v zásadě jen zastřešila volný prostor před hraniční cihlovou zdí a střechu napojila na vedle stojící stavbu. Přístřešek je ze tří stran otevřený (pouze východní strana je tvořena obvodovou zdí vedlejší budovy) a střecha se počíná nad hraniční zdi svažovat ve výšce 3,5 m (tj. 0,7 m nade zdí) do výšky 2,2 m. Sama o sobě proto vzhledem k okolnostem nemůže být zdrojem nepřiměřených imisí (např. kouře).
30. Poukazuje-li žalobce na zastínění jeho pozemků, soud konstatuje, že již samotná hraniční zeď představuje bariéru pro pronikání slunečního svitu (stejně jako pro proudění vzduchu). Poměrně úzká střecha ve výšce nejvýše 0,7 m nade zdí na tom nemůže ničeho změnit. Předně ale stavební úřad poukázal (opět přílehavě a nezaujatě) na vrostlé tůje (až do výšky 4 m) u hraniční zdi na pozemku žalobce, které stavbu převyšují a které pozemky žalobce musí zákonitě zastíňovat podstatně více než přístřešek. Soud se proto nemohl ztotožnit s argumentem, že právě stavba zhorší dle žalobce již tak kritické poměry na jeho pozemcích. Z fotografií vyplývá, že stavba nevyvolá imise, které by ať už druhově nebo svou intenzitou překračovaly místní poměry. Je totiž zjevné, že již před realizací stavby byly pozemky žalobce z jihu zastíněny zdí, případně tůjemi nebo žalobcovou garáží. Stavba není takového charakteru, aby vyvolala kvalitativně odlišnou změnu poměrů.
31. Pro výše uvedené nemůže dát soud žalobci za pravdu ani v tom, že by stavba způsobila další vlhnutí jeho nemovitostí. Již před tím zde byl přístup slunečního svitu omezen, na čemž stavba nic podstatného nemění. Dešťová voda dopadající na střechu přístřešku je pak odváděna okapy a svodem směrem od pozemků žalobce ve vzdálenosti přibližně 3,8 m, což soud považuje ve shodě se správními orgány za dostatečné.
32. Žalobce dále již nespecifikuje, v čem by stavba měla zhoršit a omezit možnosti využití jeho pozemků. Soud je toho názoru, že obavy z výše řešených imisí nejsou namístě. Jiné

imise pak může otevřený přístřešek těžko vyvolat. Žalobce je ostatně správním orgánům ani soudu nesdělil.

33. Soudu se též jeví jako pochopitelné, že žadatelka napojila střechu stavby na vedle stojící dílnu, resp. její zastřešení. Obě dvě stavby díky tomu propojila, což jí umožnilo snížit náklady. Jinak by totiž musela zhotovit podpěrné sloupy pro zastřešení i z východní strany přístřešku. Takto vhodně využila stávající konstrukce vedlejší stavby. Soud proto nepovažuje počátek pultové střechy stavby ve výšce 3,5 m za zbytečný. Podstatné je, že ani v této výšce stavba nezpůsobuje nepřiměřené imise, jak soud rozvedl výše.
34. Žalobce nebyl konkrétní ani v tom, jak by se jej mělo negativně dotknout na právech užívání stavby k jiným účelům, než kterým by odpovídal název stavby. Soudu nepřísluší, aby argumenty za žalobce domýšlel. Proto soud považuje toto tvrzení za ničím nepodložené a nedůvodné. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí i přesto žalobci vysvětlil, že mu nemůže být na újmu, pokud by žadatelka využila přístřešek pro skladování věcí (stavební úřad učinil zjištění, že tam byl skladován např. stavební materiál) či jako dílnu. V případě druhého způsobu využití soud dodává, že přístřešek sám o sobě neumožňuje provádění takových činností, které by žalobce nad míru zatěžovaly, neboť na to není vybaven ani uzpůsoben. Spíše si lze představit jeho využití pro drobné „kutilství pod střechou“, které zcela jistě nevybočí z obvyklého užívání zahrad a dvorů v lokalitě i bez takových přístřešků. Možné uskladnění věcí (např. stavebního materiálu) pod přístřeškem se pak z povahy věci nemůže žalobce nijak dotknout, neboť by se nacházely za cihlovou zdí, jež vytváří bariéru pro pronikání imisí z takového uskladnění (např. prachu) na žalobcův pozemek.
35. Závěrem lze uvést, že zejména stavební úřad se s námitkami žalobce řádně vypořádal. Soud proto v dalších podrobnostech odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které námitky žalobce přesvědčivě vyvrací.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

36. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. května 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu